

POEZIJA

Milan Jesih

Pesmi

Pod nebom se peni
sladka zrelina noči -
ljuba, pa ti,
s kom si legla?

"S temnim spancem v plitko
postelj, in me
ne popegla,
da kar čemim z odprtimi očmi

in vsevdilj mislim nate,
ki si obstal
pred vrati daljav
brez čevljev, kravate

in vere. Jaz sem bila;
poslej, premili,
ne veš, če kdo še roko ti poda
in če te bojo še ljubili."

Počij mi glavo na rame,
zaspil. Ni razdalj odsotnosti.
Od povsod
lahko te objamem.

Mlada Lepota

je v odsotnosti moža, Razuma, bil je
na eni svojih nesmiselnih vojn,
klonila.

Preveč, se pravi, ravno
dovolj vztrajno

jo je sosed Strah obiskoval. In je
povila.

Razum

se je vrnil. Pobit, poražen,
poraza vaje se nad zibel sklonil.

"Kako si otroka
krstila?"

Zaljša kot kdaj

se je nasmehnila.

"Z, dvema imenoma: Pesem in Stud,"
odvrnila.

Z visoke linice neba
je padla drobna ptičica
v odprto knjigo morja;
tam je spal en velik škrat,
jo v sanjah vzljubil in jo rad
bi nesel za obzorja,
tja, od koder je doma.
Vse mu obljudi ptičica.

A ko vzide sonce belo
in zaljubljenec se zdrami
pa nevesto k svoji mami
brž popeljat če veselo -
kje je ptičica, kje morje,
kje nebo in kje obzorje,
kje je mama, rodni grad,
kje ljubezen, kje je škrat?

O, saj bi že naposled radi
za vselej se ustavili nomadi
in nehali begu enako pot,
ki vodi jih pod nebom vsepovsod,

vendar jim v srcu je dolgo iskanje
se v pokolenjih spremenilo v sanje,
sanje pa v bistro srčiko spomina;
in to se imenuje zgodovina,

ki rod s krvavo težo zavezuje,
da kamor pride, mu povsod je tuje
in je puščave ni in ni je stepe
nikjer za domovino dosti lepe.

Priletel ptiček je na križ,
ki človek Bog na njem visiš,
zagostolel v pomladni dan,
v prejasni zrak in čez ravan,
in prej ko dvignil si oči,
da bi ga videl, več ga ni.

* * *

Bogu dolgčas se stori
pa se odpravi med ljudi.

"Bog?" čudi se menišič mlad;
"pa ti sploh si? Kako naj vem?"
"Sem, ker me iščeš, in po tem,
da bi v srce sprejel me rad."

"Bog," pravi zala kurbica,
"najbrž po zlategem se spozna."
"Tudi tako se da spoznat.
Pa sama veš, da vsak je zlat."

"Bog," dvomi smolarček čevljar,
"z obutvijo kot tale mar?"
"Obut je, koker si že boš,
da lohk, kadar ne leta, hod."

"Bog," trgovec se zmrduje,
"ki ne prodaja, ne kupuje?"
Nasmehne se obraz Boga:
"Ker vsega ravno prav ima."

"Bog," ga naposled vprašam jaz:
"kako to pesem bom končal?"
Odkima in mi de čez čas:
"Kot se boš motil, da je prav."